

HỒ THỦ NĂM MƯỜI SÁU

Trên Đường Về

Nhuế Vĩ không tưởng là công lực của mình tinh tiến đến mức độ đó, nhìn ra xa xa chàng thấy Âu Dương Long Niên rơi xuống rồi nằm bất động luôn.

Âu Dương Ba khóc thét lên như trẻ con, vừa chạy tới vừa gọi:

—Gia gia ơi! Gia gia!

Hắn nâng Âu Dương Long Niên lên.

Bên kia Giản Hoài Quyên và Hồ Cáp Na sững sờ, mừng tượng chưa tỉnh mộng.

Hai nàng không tin con người trước mắt đó là Nhuế Vĩ bằng xương bằng thịt, dù ngày ngày họ trông chờ chàng trở lên, như khi chàng trở lên rồi thì họ lại tưởng là một bóng ma hiện về.

Họ lại sững sờ hơn khi thấy Nhuế Vĩ đánh bại một Âu Dương Long Niên, người mà đến cả Ngọc Diện Thần Bà cũng không chế ngự nổi.

Họ quên chạy đến mừng chàng.

Ngọc Diện Thần Bà ngồi yên một chỗ, nhắm mắt điều tức. Bà mệt mỏi người, lúc Nhuế Vĩ thay thế bà uy hiếp Âu Dương Long Niên thì bà nghe toàn thân rã rời, sụm chân xuống ngồi luôn.

Diệp Thanh chạy tới trước mặt Hồ Cáp Na và Giản Hoài Quyên mừng hỏi:

—Hai người mạnh chứ? Chúng ta cách biệt nhau hơn tháng rồi...

Giản Hoài Quyên mơ hồ hỏi lại:

—Có phải là Thanh thơ chăng?

Diệp Thanh cười hì hì:

—Quyên muội cho rằng ngu thơ đã thành quỷ thành ma rồi phải không?

Giản Hoài Quyên chà xát đôi mắt một lúc, nhận ra không phải là mộng bèn tiến đến gần ôm Diệp Thanh vào lòng, cười chảy lệ:

—Hơn tháng nay Thanh thơ và Nhuế đại ca ở đâu?

Diệp Thanh đáp:

—Chuyện dài dòng lắm, Quyên muội bước đến mừng đại ca đi.

Hồ Cáp Na đã chạy đến trước rồi, nàng nắm tay Nhuế Vĩ lắc lắc hỏi:

—Nhuế đại ca! Đại ca còn nhận ra tôi chẳng?

Vì thiếu ăn, Hồ Cáp Na ốm đi phần nào, Nhuế Vĩ nào có biết họ nhịn đói dài mấy lúc sau này, cứ tưởng là vì nhớ chàng mà họ hao sút sức khỏe nên xúc động vô cùng. Chàng cười đáp:

—Làm sao quên được!

Chàng nắm tay nàng bóp mạnh.

Thấy cử chỉ thân mật đó Diệp Thanh nghe lòng xót xa, dù nàng có cảm tình thật sự đối với Hồ Cáp Na.

Ba thiếu nữ quây quần bên cạnh Nhuế Vĩ hỏi han lẫn xằng, không để ý đến cha con Âu Dương.

Bổng Âu Dương Ba kêu lên:

—Gia gia chết! Chết rồi!

Nhuế Vĩ kinh hãi, bỏ ba nàng chạy đến cạnh Âu Dương Long Niên cúi mình xuống quan sát. Máu tươi rỉ ra hai bên mép miệng lão. Chàng cầm tay nghe mạch một lúc lâu, lắc lắc đầu thốt:

—Lệnh tôn chưa chết. Bất quá, chân khí bế uất thôi.

Âu Dương Ba kêu lên:

—Làm sao bây giờ đây? Làm sao?

Nhuế Vĩ bảo:

—Đưa lệnh tôn lên thuyền, bọn tại hạ lên theo rồi sẽ cứu chữa cho người.

Âu Dương Ba y lời.

Diệp Thanh vội cảnh cáo:

—Đừng cho hắn đi, đại ca! Hắn lui thuyền rời đảo là mình chết cả lũ đấy.

Nhuế Vĩ trấn an nàng:

—Không sao đâu. Hắn còn cần ngu huynh cứu chữa phụ thân hắn, khi nào dám bỏ đi.

Đến lúc đó Nhuế Vĩ mới thuật lược tình hình trong lòng cho Giản Hoài Quyên và Hồ Cáp Na nghe. Tự nhiên, chàng giấu việc cần hợp với Diệp Thanh.

Đoạn họ kéo nhau đến cạnh Ngọc Diện Thần Bà.

Ngọc Diện Thần Bà điều tức một lúc khôi phục dần công lực.

Bà mở mắt ra nhìn Nhuế Vĩ, chưa kịp hỏi gì Nhuế Vĩ đã cất tiếng trước:

—Lão tiên bối khỏe lại rồi!

Thần Bà có vẻ thẹn, đáp:

—Khỏe. Nếu không có hiền điệt, già đã chết nơi tay lão ấy rồi!

Hồ Cáp Na thốt:

—Lão ta bị Nhuế Vĩ đại ca đánh chết rồi, bà ơi!

Thần Bà trở mắt:

—Thật à? Nhuế hiền điệt dùng công phu gì đánh chết được lão?

Nhuế Vĩ lắc đầu:

—Âu Dương Long Niên chưa chết, chỉ thọ thương nặng thôi. Chân khí trong người của lão tắt nghẽn khiến lão hết cử động được!

Ngọc Diện Thần Bà nhìn chàng:

—Hiền điệt đã được công phu «Huyền Quy» rồi phải không?

Chính Ngọc Diện Thần Bà cũng lầm luôn, tưởng rằng chàng đã tìm được «bí lục Huyền Quy».

Chàng phải lược sự tình cho bà hiểu đại khái.

Ngọc Diện Thần Bà than tiếc mãi, một công phu kỳ ảo như vậy lại mất tích thì quả là một khuyết điểm, một thiệt thòi lớn cho nền võ học Trung Hoa. Bà đề nghị lên thuyền Âu Dương Long Niên, dùng thuyền đó trở về.

Nghe khẩu khí của Thần Bà, Nhuế Vĩ đoán là bà chưa tin hẳn lời chàng nói và vẫn nghi ngờ chàng có tìm được quyển bí lục song lại giấu bà. Chàng buồn hết sức và nhận thấy trong tương lai chàng sẽ gặp nhiều phiền phức về việc này.

Họ lên thuyền.

Nhuế Vĩ cứu tỉnh Âu Dương Long Niên, nhưng trong nhất thời không cách nào chữa nội thương dứt tuyệt nhanh chóng được. Người thọ thương phải chính mình tịnh dưỡng trong một thời gian, dài hay ngắn tùy theo tình trạng, còn được liệu phương pháp chỉ cứu nguy thôi.

Một hôm Âu Dương Long Niên nghe trong người đã khỏe nhiều rồi, bèn bày tiệc thỉnh bọn Ngọc Diện Thần Bà chúc chén.

Lão rót một chén rượu, cầm lên trịnh trọng thốt:

—Chén rượu thứ nhất lão phu xin kính vị ân nhân cứu mạng!

Lão không hướng về ai thành thử chẳng ai biết lão kính người nào. Nhưng ngoài Nhuế Vĩ ra còn ai nữa! Dù chàng đánh lão trọng thương song chàng cũng đã cứu tỉnh lão rồi, không nhờ chàng thì lão mất mạng là cái chắc.

Bây giờ lão mới nhìn Nhuế Vĩ.

Nhuế Vĩ đứng lên.

Âu Dương Long Niên cười lạnh:

—Ngồi xuống! Ngồi xuống! Khỏi phải khách khí!

Đoạn lão nâng chén uống cạn.

Nhuế Vĩ không dám thất lễ, cạn luôn chén của chàng.

Âu Dương Long Niên tiếp:

—Tài hèn bị đánh trọng thương là sự thường, lão phu không oán hận. Còn ơn chữa trị cứu mạng lão phu ghi nhớ, không vì bại mà vong ân.

Lão rót chén rượu thứ hai! Thuyền phu hầu rượu cũng rót đầy chén cho Nhuế Vĩ. Lão tiếp:

—Chén thứ nhất kính vị ân nhân cứu mạng. Chén thứ hai lão phu kính bậc đệ nhất cao thủ trong thiên hạ!

Đệ nhất cao thủ trong thiên hạ là ai?

Âu Dương Long Niên nhìn Ngọc Diện Thần Bà.

Ngọc Diện Thần Bà cau mày cười nhẹ:

—Hồ Nhất Dao chết. Huỳnh Sơn đại hiệp chết. Lưu Trung Trụ hạ lạc nơi nào không ai rõ. Người cũng chưa suy nhược đến thành vô dụng. Lưu Trung Trụ và người còn sống thì khi nào ta dám xem mình là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ?

Âu Dương Long Niên bật cười ha hả:

—Phải! Lão phu không dám xưng danh đó, bà không dám xưng danh đó! Tuy nhiên, vẫn có người đáng xưng như vậy!

Ngọc Diện Thần Bà lạnh lùng:

—Ai?

Âu Dương Long Niên hướng qua Nhuế Vĩ, cười lớn:

—Nhuế lão đệ! Lão phu xin kính chén rượu này!

Nhuế Vĩ không cầm chén rượu, đứng lên rời bàn tiệc thốt:

—Vãn sinh không dám nhận mình là đệ nhất cao thủ, lão tiên bối cố ý chế diễu, vãn sinh xin cáo từ.

Diệp Thanh cũng đứng lên phụ họa:

—Mình đi thôi đại ca.

Ngọc Diện Thần Bà bảo:

—Hai người cứ ngồi xuống, để nghe nốt lão ấy muốn nói gì.

Âu Dương Long Niên lại cười vang:

—Phải, không ăn uống gì thì tùy lão đệ, song cũng phải nán lại đây nghe chủ nhân nói hết rồi muốn đi đâu thì đi.

Không thể cãi lời Ngọc Diện Thần Bà, Nhuế Vĩ đành ngồi xuống, Diệp Thanh cũng ngồi xuống theo.

Âu Dương Long Niên còn cầm chén rượu, nhìn qua Nhuế Vĩ từ từ thốt:

—Lưu Trung Trự, Tưởng lão bà và lão phu dù có đánh nhau cũng chẳng phân định hơn kém, cả ba giao thủ với nhau hơn một lần rồi, lần nào cũng hòa với nhau thôi.

Ngọc Diện Thần Bà bĩu môi.

“Hòa sao được mà lão khoe khoang chứ? Chẳng qua Lưu Trung Trự bao nhiêu lần gia đấu với bà đều có ý nhường lão, chứ lão sánh làm sao được với Lưu Trung Trự. Đánh với bà, chính lão phải vất vả lắm mới giữ khỏi bại, như vậy cũng chẳng thể là hòa với bà được.”

Âu Dương Long Niên thấy cái bĩu môi của bà. Lão hiểu bà nghĩ gì. Lão tiếp:

—Có thể Tưởng lão bà thắng nổi lão phu, nhưng trước khi đọc qua quyển bí lục Huyền Quy thì còn lâu lắm bà mới mong thắng nổi lão phu. Còn Nhuế lão đệ dù hai tay bị cột chùm với nhau như vậy cũng đánh ngã được lão phu, với tài nghệ đó mà không xứng là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ thì còn ai khác nữa chứ?

Lão day qua Ngọc Diện Thần Bà hỏi:

—Bà dám nói là thắng nổi Nhuế lão đệ chẳng?

Ngọc Diện Thần Bà không đáp.

Âu Dương Long Niên lại bật cười vang:

—Không nói gì là mặc nhiên nhìn nhận mình không thắng nổi, không thắng là bại, bà và lão phu đều không phải là đối thủ của Nhuế lão đệ đầu bà ơi. Đương nhiên cả Lưu Trung Trụ nữa cũng không phải là đối thủ của Nhuế lão đệ luôn. Đệ nhất cao thủ trong thiên hạ ngày nay chẳng phải là Nhuế lão đệ thì là ai? Hử bà?

Nhuế Vĩ toan tranh biện.

Âu Dương Long Niên chặn lời, tiếp luôn:

—Trước khi đến Hồ Lô Đảo thì Nhuế lão đệ không là đối thủ của lão phu, bị lão phu chụp chân điểm huyết, nhưng sau khi đến Hồ Lô Đảo một tháng rồi lão đệ đánh bại lão phu, bại một cách thảm.

Dừng một chút, lão tiếp:

—Trong vòng một tháng mà có sự đổi thay như thế, trong võ lâm từ cổ đến kim chưa hề có. Cho nên lão kể là một quái sự! Tại sao có quái sự đó? Chẳng lẽ Nhuế lão đệ có phép mầu, bỗng dưng biến mình thành bậc cao tài? Hay là phẩm chất của lão đệ đặc biệt hơn người đời? Dù có phẩm chất đặc biệt cũng cần phải có danh sư chỉ điểm chứ? Danh sư đó là ai? Hồ Nhất Dao với đạo pháp Hải Uyên đánh bại bốn vị tông sư, chẳng lẽ Hồ Nhất Dao sống lại truyền tuyệt học cho lão đệ?

Lão mỉm cười kết luận:

—Hồ Nhất Dao có nói trên «Hải Uyên Dao» có «Huyền Quy Công». Mà Hồ Nhất Dao thì không thể sống lại rồi! Thì...

Lão bỏ lửng câu nói, cứ cười mãi.

Ngọc Diện Thần Bà bực dọc gắt:

—Muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra, làm sao mà úp mở mãi?

Âu Dương Long Niên đi ngay vào đề:

—Chỉ còn một cách suy luận là Nhuế lão đệ may mắn đọc qua quyển bí lục «Huyền Quy». Một cách đó thôi!

Nhuế Vĩ gắng từng tiếng:

—Vãn sinh không hề thấy quyển bí lục đó. Vãn sinh có trình cho Tưởng lão tiên bối biết sự tình rồi. Giả như vãn sinh có đọc qua thì sợ gì mà phải giấu quanh?

Âu Dương Long Niên cười hắc hắc:

—Phải! Sợ gì ai chứ? Đã là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ thì còn sợ ma nào nữa!

Lão day qua Ngọc Diện Thần Bà hỏi:

—Đúng vậy chẳng Tưởng lão bà?

Ngọc Diện Thần Bà hừ lạnh:

—Phải hay không phải rồi sao?

Bà lộ vẻ không vui.

Âu Dương Long Niên đắc ý ngẫm. Buổi tiệc hôm nay nằm trong kế hoạch ly gián, lão thấy thành công phần lớn. Nếu lão ly gián được Ngọc Diện Thần Bà và Nhuế Vĩ thì trong tương lai lão sẽ có lợi lớn.

Tiệc rượu mất vui từ phút giây đó, họ ăn uống qua loa rồi ai về phòng nấy.

Vừa ra khỏi phòng ăn, gặp một cơn gió biển quét qua, Diệp Thanh rùng mình nôn mửa. Lần thứ hai nàng nôn mửa.

Giản Hoài Quyên và Hồ Cáp Na hấp tấp chạy đến dìu nàng hỏi:

—Tại sao thế?

Diệp Thanh còn biết tại sao? Nàng cười khổ đáp:

—Chẳng có gì cả, bỗng dưng tôi lại buồn nôn thôi.

Ngọc Diện Thần Bà cười lạnh hỏi:

—Có quả thật Nhuế Vĩ không tìm được quyển bí lục «Huyền Quy»?

Diệp Thanh lắc đầu:

—Tiền bối không tin lời Nhuế đại ca sao?

Ngọc Diện Thần Bà vẫn lạnh lùng:

—Người biết tại sao buồn nôn chẳng?

Diệp Thanh lại lắc đầu.

Ngọc Diện Thần Bà tiếp:

—Người có thai đó!

Bà không nhìn nàng, quay mình đi về phòng.

Diệp Thanh chết điếng trong lòng.

Giản Hoài Quyên và Hồ Cáp Na sững sờ. Bỗng Hồ Cáp Na hỏi:

—Được mấy tháng rồi?

Diệp Thanh cúi mặt:

—Nếu đúng vậy thì được hai tháng rồi.

Giản Hoài Quyên nghe nhói ở tim. Diệp Thanh có thai hai tháng! Thời gian ở trong lòng động với Nhuế Vĩ! Tác giả cái bào thai đó nếu không là Nhuế Vĩ thì chẳng lẽ là cá!

Hồ Cáp Na cũng đồng quan niệm với Giản Hoài Quyên, cũng nghe tim nhói như Giản Hoài Quyên.

Năm hôm nữa lại trôi qua, thuyền cứ đi đều đều. Trong năm hôm đó chỉ có Diệp Thanh đến trò chuyện với Nhuế Vĩ thôi. Chàng không gặp Giản Hoài Quyên, Hồ Cáp Na một lần nào. Kể cả Ngọc Diện Thần Bà cũng vắng bóng luôn. Tuy nhiên Nhuế Vĩ không lưu ý đến điều đó cho lắm.

Đến ngày thứ sáu, theo lệ thì sáng ra Diệp Thanh đã đến với Nhuế Vĩ rồi. Song chàng chờ đến trưa chẳng thấy nàng. Lấy làm lạ, chàng chạy đi tìm nàng.

Hồ Cáp Na, Giản Hoài Quyên đều đáp là không thấy nàng. Sang qua phòng Ngọc Diện Thần Bà, chàng phát hiện ra bà cũng không có mặt. Chàng chạy vội đi tìm Âu Dương Long Niên.

Nhìn qua thần sắc của chàng, Âu Dương Long Niên cười lớn hỏi:

—Cái gì thế? Mất mát vật gì đó phải không?

Nhuế Vĩ xẵng giọng:

—Phải! Ở đâu?

Âu Dương Long Niên vẫn cười:

—Mất mát vật gì không nói ra ai biết đâu mà chỉ cho người?

Nhuế Vĩ cao giọng:

—Tại hạ kính tiền bối là bậc trưởng thượng thì tiền bối phải có thái độ nghiêm chỉnh một chút. Có người ở trên thuyền này bỗng dưng thất tung! Tiền bối phải cho tại hạ biết ngay người đó ở đâu?

Âu Dương Long Niên bĩu môi:

—Người muốn nói ai? Kẻ mặt dạn mày dày phải không? Trên thuyền này không ai dung chứa thứ người như vậy!

Nhuế Vĩ quát:

—Tiền bối mắng ai mặt dạn mày dày?

Âu Dương Long Niên cười lạnh:

—Gái không chồng mà thọ thai, như vậy không là mặt dạn mày dày sao?

Nhuế Vĩ kinh hãi:

—Thọ thai?

Âu Dương Long Niên bật cười vang:

—Gái lớn bụng, không thọ thai thì là gì? Dù bụng chưa lớn, không bệnh tật gì sao nàng lại buồn nôn?

Nhuế Vĩ không bối rối, trái lại mừng rỡ hỏi dồn:

—Nàng ở đâu?

Âu Dương Long Niên cao mặt:

—Bí lục «Huyền Quy» ở đâu nàng ở đó!

Nhuế Vĩ vung hai tay quét tới.

Âu Dương Long Niên kinh hoảng vọt mình ra khỏi phòng.

Nhuế Vĩ nóng tìm Diệp Thanh, hất tung cả đồ vật trong gian phòng ngã đổ ngổn ngang.

Âu Dương Long Niên gọi gấp:

—Nàng không có mặt ở trong đó đâu, người trao quyển tập «Huyền Quy» ra ta sẽ chỉ cho người đi tìm nàng! Nếu không, vĩnh viễn người đừng mong gặp lại nàng!

Nhuế Vĩ nổi giận bay mình theo.

Âu Dương Long Niên lên bên trên thuyền thốt:

—Người đánh ta sẽ có người đánh Diệp Thanh!

Nhuế Vĩ hét:

—Ta giết người!

Âu Dương Long Niên mất hết vẻ đạo mạo của một bậc tiền bối, cười trơ trẽn đáp:

—Người giết ta sẽ có người giết Diệp Thanh! Giết luôn đứa con của người trong bụng nàng, một mạng đổi hai ta lời chán!

Nhuế Vĩ khựng lại «hừ» một tiếng:

—Người muốn sao?

Âu Dương Long Niên buông gọn:

—«Huyền Quy công phu»!

Nhuế Vĩ hét:

—Ta không thấy quyền đó lấy gì trao cho người?

Âu Dương Long Niên cười hắc hắc:

—Quý cũng khó tin được người, nói gì ta!

Nhuế Vĩ kêu trời:

—Ta phải làm sao người mới tin?

Âu Dương Long Niên lạnh lùng:

—Không nói lời thôi nữa. Điều kiện như thế đó! Tùy người quyết định!

Vừa lúc đó thuyền phu đến báo cáo với Âu Dương Long Niên:

—Trước mặt chúng ta có ba chiếc thuyền.

Âu Dương Long Niên hỏi:

—Thuyền gì thế?

Thuyền phu đáp:

—Theo kỳ hiệu thì là thuyền của Thiết Võng Bang.

Âu Dương Long Niên cau mày:

—Thiết Võng Bang từ lâu hoạt động trên Trường Giang sao bây giờ lại ra đến biển?

Thuyền phu đáp:

—Con gái của bang chủ vượt biển du ngoạn, bọn tùy tùng bảo chúng ta tránh mặt.

—Chúng có biết thuyền này của ai chẳng?

Thuyền phu đáp:

—Bọn tôi có nói thuyền này của Hải Long Vương.

---- o0o ----